

Mi szép a roppanásban

Szikraneszre csap kezem lepedőre dideregve hamuszagú vaskályhaha
Hollórajok fekete csattogása éhe surran leszáll elém egy a magállomásra
Mi szép a roppanásban a kar újra fájni verseket párna alá gyűrött
saláta/

Bölcsője fölé a patkót szöggel ütniver mert kóróval jöttél nem virággal

Fájl újra fájl nyitni kell üres a mező ahol lenni kellene ahol senki sem
Nézte a mozdony kéményéből szálló parazsat köréje gyűlnek szelíden
Minden hamis ha utáztat s ha valami hamis körmenet körülötte ékezet

Nem hiszed hogy visz a vonat megyek utánad haláloed nézik a csillagok
Némul a csattogásban szembe száll a szél vigyél az útra messze
szálljon/

Ahogy messze száll a szél nem áll semmi útjába bárhová elér kicsit
vacog/

Hangom gyengébb a fénynél rosszul felmért lehetőségeknél
elszámítottad/

Hétszer szóltak vigyél majd harapj bele semmi baj ha olyan ma is a
holnap/

Utolsó alma jött sima csomagban **vörös** törve-zúzva újra mennyire hol a
nap/

Nem vettem el semmit csak újra **vettem** el nekem sem járt nem hiszem
nem/

Élni érte úgyszemint ingyen semmi ára minden itthon fel sem húzom
ingemet/
De csak képzelem hamis nem is vagyok magam vagyok mint a
kalózdévéde/

Aznap negyedszer ment át a síneken attól hogy nem feküdt alá mit
vonhat le/
Attól hogy nem csavarjuk ki a legendát mint a szennyest attól még
azért lesz/
Tárgynak lenni vasalatlan múzeumban semmi kell érte szakadása se
világlik/
Semmi hogyha mégis hazaérek még azt az egyet amit a lobogó vízbe
dobok/
Csak az egyetlen a párnámra fektetem ha szólnak jutottam levelem
hiányzik/
Értem vinni jönnek akkor feleljek ha kérdik mennyi hogyha engem s
mennyi/
Féltem ha nem sikerülne de spriccelek gyerek száradt a markomban
elviszem/
Ahogy jöttem elhívom magammal mögöttem jönnek hamarabb hazaérek
mise/
Sorokban utánam ha leírtam kötve akkor úgyszemint célzom aki most falra
verselt/
Omló vakolat mindegyik legendája egy sosem volt önpusztításnak
eminem/
Az sem ront ha nem úgy volt vessen a sorson a háton a szélen
hangosan ki/
Vittek engem és mondtam a versét nem értették hogyan leltem meg
hazám/
Ha valaki másként ír azóta új folyója más a dinnye attól még őrlődő
magány/
Attól még újra ragad újra viszi magát nem a másét amit utánozhatna
de hány/
Nincs simára gyalulva ne legyen inkább mára hangoltan kierősítve száz
megára/

Fájl újra nyitni kell üres a mező ahol lenni kellene ahol hard nem úgy
megy el nem/
Nézd ahogyan énekelnek a körülötte gyűlő extazis kórusban azért
sorokat tudják/

Jön egy ember le a hegyről és a hegy csak viszi le
Úgyse tudja hogyan éltem senki más csak ez a hegy
Nincs rá dallam nem is hallom csizmám hangja elrepedt
Tenyerembe köpve nézem mennyi sebhely mennyi heg

Ha porosra porolják senki sem emlékezik többé csak ha még ha mégis
azért rá/
Mintha most lassan emelve ahogyan a csont ha csont éghez ég ha ér
ha tör ma/
Hátán hordta koporsósát megbotlott belefeküdt ennyi és nem is
agyontemetni/
Mégsem áll be utána mégsem az lesz a folytatása mégsem azért se írta
ő sem/
Mintha kerti törpéket epigonokat kívánna újralőni porceláncserepei közt
bekk/

Senki nem talál rám senki sem hallja már a roppanást nem vers itt velem
Csak egy kora tavaszi valami odafagyva még a hóra véresen
Nierenstein/
Most nem most nem most nem én most neki úgy ahogy olvasom ahogy
Mert ahogy mondta ahogy araszolnak utánam csak úgy csak érdemes

